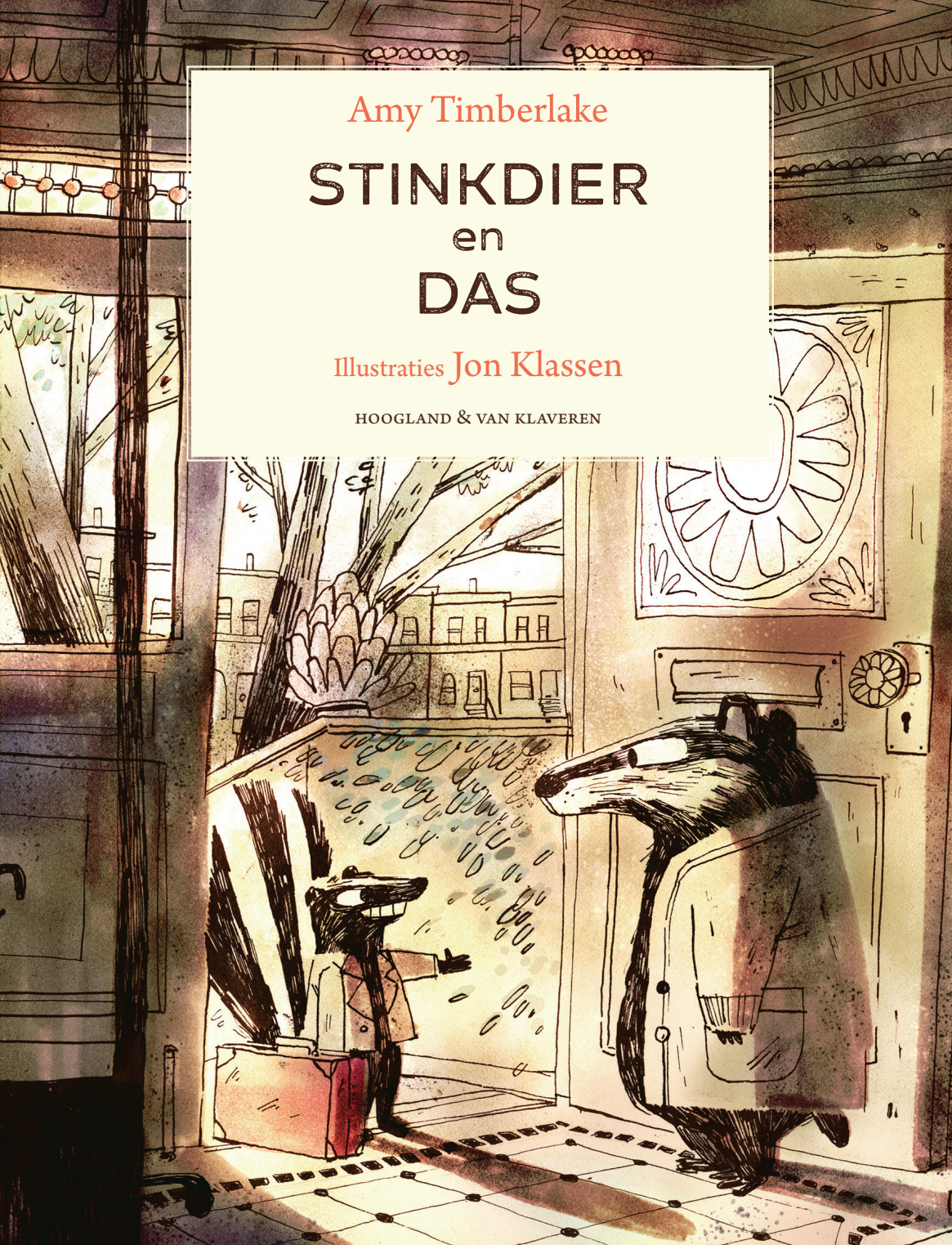

Amy Timberlake

STINKDIER en DAS

Illustraties Jon Klassen

HOOGLAND & VAN KLAVEREN

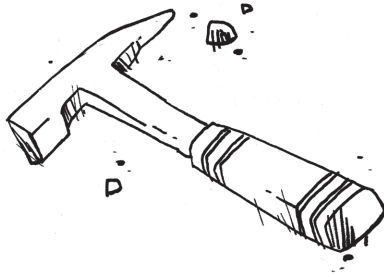
STINKDIER
en
DAS

Amy Timberlake

met tekeningen van Jon Klassen

vertaald door Robbert-Jan Henkes

HOOGLAND & VAN KLAVEREN

HOOFDSTUK 1

De eerste keer dat Das Stinkdier zag, dacht hij: *ukkie*, en sloeg hij de voordeur dicht.

Normaal sloeg Das de voordeur niet dicht als er dieren aanklopten. Maar deze was te stralend van streep, te opgeklopt van staart. En dan die glibbergrijns en de manier waarop hij zijn poot uitstak alsof hij al zó lang met Das had willen kennismaken ...

Das moest er niets van hebben. Hij sloeg de deur dicht voordat die snoeshaan zich iets in het hoofd kon halen. ‘Niets. Nodig,’ zei hij door het sleutelgat.

Toen het kloppen niet ophield, voegde hij eraan toe: ‘Nooit.’

Toen schoof hij de grendel dicht.

En de dubbele knip.

En maakte de ketting vast.

Kwartsiet! dacht Das kordaat terwijl hij naar zijn stenenkamer terug slofte.

Tante Lula's rijtjeshuis van bruinrode zandsteen had eerst geen stenenkamer. Die had Das ingericht. Hij had de bank en de leunstoelen verschoven. De boeken en de bordspelletjes in dozen gedaan. De haard afgesloten. Toen had hij zijn stentafel en zijn draaikruk neergezet en de lamp bijgesteld. Boven de haard hing hij zijn hamers en zagen. Zijn polijsttrommel stond op de vensterbank. De boekenkast was ideaal voor zijn dozen met stenen en mineralen. Hij zette ze neer op alfabetische volgorde en wikkelde de meest kwetsbare exemplaren in zijdepapier. Voor de haard stapelde Das een piramide van geodes. (*Kunstzinnig!*) Tot slot opende hij de schuifdeuren om in de keuken een pootvol cornflakes te halen, waarna hij de stenenkamer voor geopend verklaarde.

Das schoof zijn kruk naar de stentafel. Stelde zijn lamp bij. Pakte een vergrootglas in zijn ene hand en het kwartsiet in zijn andere.

Klop-klop. Klopperde-klop-klop.

Het geluid kwam van de voordeur. Das keek op. Het was die snoeshaan weer.

Das legde het vergrootglas en het kwartsiet neer en opende zijn agenda. Geen afspraken. Geen klusjesdieren op bezoek. Het Gazonschaap kwam zaterdag de perkjes grazen. Er stond in het vakje voor vandaag alleen een grote X. En X betekende: BELANGRIJK STENENWERK.

Natuurlijk was dit bruinrode zandstenen rijtjeshuis van tante Lula, en kon ze altijd langskomen. Maar dan zou ze niet aankloppen. Tante Lula had een sleutel.

Das herinnerde zich hoe tante Lula hem had geholpen. Drie jaar geleden was hij een stenenwetenschapper zonder vast stenenwerk en zonder acceptabel hol om in te wonen. De situatie werd steeds nijpender, totdat tante Lula op een dag zei dat Das in haar huis mocht wonen.

‘Totjeweerbentopgekrabbeld,’ zei tante Lula, die een boommarter was en alles heel snel-snel-snel zei.

Das mocht er gratis wonen. ‘Jebentfamilie! Mijnneef!’
Wetenschapstoelage! Langdurig verblijf! Gift van tijd en ruimte!
dacht Das.

Tante Lula kwam zelf zelden of nooit. Ze schreef brieven. Das moest denken aan de berg brieven op het bureau in zijn slaapkamer. Daar zaten zeker twee, drie ongeopende brieven

van tante Lula bij.

Lees ik later, dacht Das.

Klopperde-klop-klop. Klop.

Das fronste. Die snoeshaan zou toch niet blijven kloppen?

Klop. Klop. Klop.

Das besloot het geklop niet te horen. Die snoeshaan zou vanzelf wel weer ophoepelen. Hij kantelde het kwartsiet in zijn hand, hield het vergrootglas boven een veelbelovend kristal en boog zich voorover.

‘Das?’ klonk een stem door het sleutelgat.

Das verstijfde.

‘Das? Ben je daar?’ klonk de stem weer.

Das liet het kwartsiet vallen. Het mineraal viel aan diggelen.

‘Bluts en blubber!’

‘Das?’ *Klopperde-klop-klop.*

Das keek naar de scherven kwartsiet. Hij draaide zijn hoofd in de richting van de voordeur. Legde zijn vergrootglas neer, stond op en liep naar de polijsttrommel. Hij drukte op het aan-knopje. Het water in de trommel klotste. Het grind in de trommel begon te malen. De stenen werden geslepen. Ze schuurden en schaafden en smergelden en de motor jankte terwijl de trommel *GrrrrrRRRRR* en *GrrrrrRRRRR* en *GrrrrrRRRRR* Rommelde en trommelde.

Belangrijk Stenenwerk

Das zuchtte. Hij liet zijn schouders zakken. Met een bezem veegde hij brokstukken van het kwartsiet bij elkaar en koos een nieuwe steen uit. Hij ging zitten aan de stentafel, pakte het vergrootglas en hield het boven de steen.

Concentreren, zei hij tegen zichzelf toen hij achter de ramen iets dacht te zien bewegen.

Das concentreerde zich één (*duizend*), twee (*duizend*), drie (*duizend*) seconden en dacht toen: *Hoe weet hij hoe ik heet?* Op het naambordje aan de deur stond Lula B. Marter.

Direct daarna dacht Das: *En als het een Belangrijk Iemand is?*

Das rende door de gang, schoof de grendels terug, deed de ketting los en opende de deur.

Niemand.

‘Hallo! Is daar iemand?’ riep Das.

Een vogel zong. Een briesje zoefde voorbij. Het rook naar honing.

Hij stapte het stoepje op. De brievenbus en de bloempot waren leeg. Hij zag niets aangeprikt van buiten op de deur. Das fronste. *Als het een Belangrijk Iemand was, dan had die wel een briefje achtergelaten.*

Beneden op het trottoir bleef een grijs-met-wit gespikkelde kip staan. Ze keek Das aan – eerst met haar linkeroog, toen met haar rechteroog.

Een kip? In Twist-Noord? Kippen had Das hier nog nooit gezien.

‘Bok-bôk,’ zei de kip. Ze stond met gestrekte hals en keek hem aan: rechts-links, links-rechts.

Das had het vreemde gevoel dat hij iets terug moest zeggen. *Tegen een kip?*

‘Bôk?’ zei de kip.

‘Ksj! Ksj!’ zei Das.

Toen de kip niet bewoog, wapperde Das met zijn poten. ‘Vort! Ksj!’

‘Bôk!’

De kip fladderde weg, langs een klein rood koffertje dat met een touw was dichtgebonden. Het koffertje stond onderaan de stoep van Das.

Das kreunde. *Snel! Naar binnen!*

Maar juist op dat moment kwam de snoeshaan de hoek om. Hij pakte het koffertje en rende de stoeptreden op. Voor dat Das er erg in had, werd zijn poot krachtig geschud.

‘Das, ik ben Stinkdier! Ik heb zo veel over je gehoord! Ik heb al zo lang met je willen kennismaken!’ De glimlach van Stinkdier was zo breed, en hij schudde zo duchtig zijn poot, dat Das het er warm van kreeg.

‘Och,’ zei Das met een blos.

Op dat ogenblik wurmde Stinkdier zich langs Das, het bruinrode zandstenen huis binnen.

Die durft! dacht Das.

Das wist, toen hij de deur achter zich sloot, dat hij Stinkdier niet zou kunnen stoppen. Dat het rode koffertje zo meteen opengeklapt zou worden en er iets zou worden uitgehaald dat zijn leven zou veranderen. Daarna volgden dan het verkooppraatje, de demonstratie en de coulante afbetalingsregeling. ‘Een *must-have!*’ zou hij te horen krijgen. En het praten zou maar doorgaan en doorgaan.

Hij vond Stinkdier terug in zijn stenenkamer. (*Mijn stenenkamer!*) Stinkdier keek rond. Pookte in de stapel geodes voor de haard.

‘Leuk woninkje. Prima keuken.’ Stinkdier knikte goedkeurend. Hij draaide een van de geologenhamers van Das rond in zijn rechterpoot.

Das pakte de hamer af. ‘Hamers zijn geen speelgoed.’

Stinkdier schudde zijn hoofd. ‘Allicht niet! Maar als aardappelstamper zouden ze het niet slecht doen.’

Das legde de hamer snuivend weg, en zag het rode koffertje dat met een touw was dichtgebonden. Het stond midden in de kamer. Das keek er veelbetekenend naar.

Stinkdier volgde de blik van Das naar het koffertje, keek

weer naar Das, glimlachte breed en zei: ‘Hier ben ik!’

‘Dat ben je,’ zei Das.

Er viel een stilte.

Gevolgd door een tweede stilte.

Stinkdier wees naar de polijsttrommel. ‘Die heb ik uitgezet. Wat een lawaai maakt dat ding. Het lijkt wel of er stenen in rammelen. Ha!’

‘Het is een *polijsttrommel*,’ zei Das. ‘Het *polijst* stenen.’

‘O,’ zei Stinkdier. ‘Mag ik een gepolijste steen zien?’

‘Nee,’ zei Das.

‘O.’ Stinkdier knipperde met zijn ogen en ging zitten.

Op mijn stenenkruk! dacht Das. Das keek strak naar Stinkdier op zijn stenenkruk.

Stinkdier keek strak naar hem terug. Hij legde zijn kin in zijn poot en begon zachtjes heen en weer te draaien op de stenenkruk.

‘Ahum,’ zei Das.

Stinkdier keek op.

Das richtte zijn blik weer op het koffertje.

Stinkdier keek ook naar het koffertje, fronste, en zei: ‘Goeie kruk. Hij kan ronddraaien. Vind je dat leuk? Ik ook. Kijk maar!’ Stinkdier pakte de kruk aan de rand vast en schopte zich in beweging.

‘Stop daarmee!’ zei Das.

Stinkdier remde af en stond stil.

En zei niets!

Das begon te ijsberen. ‘Moet je luisteren. Een tienstapen-plan voor een beter leven hoef ik niet. Mijn tijd deel ik zelf in. Aan loterijen doe ik niet mee. Ik heb geen gaten in mijn sokken. Ik geloof niet in röntgenbrillen en antischimmelpoeder. Nepdiamanten ringen zeggen me niets. Een blender heb ik niet nodig en al helemaal geen schoenlepel. Tenzij je gekomen bent met geld ter ondersteuning van een stenenspecialist die Belangrijk Stenenwerk doet – iets wat ik dus voortdurend en onvermoeibaar doe, met meer pit dan een plak kauwgum – ben je hier aan het verkeerde adres. Ik. Ben. Niet. Geïnteresseerd. Nee bedankt.’ Das bleef pal voor Stinkdier staan. ‘Dus kunnen we nu weer door met waarmee we bezig waren?’ Hij liep in de richting van de deur.

Stinkdier ging rechtop zitten. ‘Lepels voor je schoenen? Iets om schoenen te lepelen lijkt me wel een uitkomst.’

Das lachte. ‘Har-har! Dat is waar! Leuk! Om schoenen te lepelen!’

Toen beseftte Das dat hij zich had laten afleiden. Hij deed zijn armen over elkaar. ‘Genoeg lolbroekerij. Zitten er stenen in die koffer? Als je stenen hebt, ben ik geïnteresseerd.’

Stinkdier keek hem niet-begrijpend aan. ‘Waarvoor zou ik stenen bij me hebben? Stenen zijn zwaar, dat weet iedereen.’ Stinkdier inspecteerde de kamer. ‘Je houdt wel van stenen. Het *stikt* hier van de stenen.’

Das zuchtte geïrriteerd. ‘Wat zit er dan in je koffer?’

Stinkdier knipperde met zijn ogen. ‘Mijn voorleesboek. Een kippenfluitje. Een pyjama.’ Toen grinnikte hij. ‘Nu snap ik het! Is er een geheim wachtwoord? Tante Lula is me vergeten het geheime wachtwoord te vertellen.’

Das stond te wankelen op zijn poten. ‘Tante Lula?’

‘Ja, tante Lula zei dat je me een kamer en de sleutel zou geven.’ Stinkdier hupte van de stenenkruk af. ‘Ik ben je nieuwe huisgenoot. Stinkdier!’ Stinkdier boog zijn hoofd opzij. ‘Dacht je dat ik een huis-aan-huis-verkoop-stinkdier was? Grappig! Ha!’

‘Har-har!’ lachte Das beleefd, terwijl hij vanbinnen niet wist waar hij het moest zoeken. *Een huisgenoot? Kan niet! Onmogelijk!* Dat had tante Lula hem vast laten weten.

Toen herinnerde Das zich de twee – of misschien drie – ongeopende brieven van tante Lula op zijn slaapkamerbureau.

Op dat moment dacht hij aan iets wat hij gelezen had. Hij klikklakte met zijn tong en schudde zijn hoofd. ‘Tante Lula

jouw tante? Jij bent een stinkdier. Ik ben een das. Wij zijn geen familie. Dat is een wetenschappelijk gegeven!’

Stinkdier moest lachen. ‘Weet ik! Maar tante Lula stond erop dat ik haar “tante” noemde. En dat heb ik maar gedaan. Heb je tante Lula ooit durven tegenspreken? Boom-marters praten zó snel!’ Stinkdier haalde zijn schouders op en zei: ‘Tante Lula kende mijn moeder.’

Das kon zich niet inhouden. ‘Heb je geen eigen huis dan?’ vroeg hij.

Stinkdier kromp ineen en deed een stap achteruit.

‘Nou?’ hoorde Das zichzelf zeggen.

Stinkdier keek naar Das en streek met zijn poot door de streep op zijn rug. ‘Ooit had ik een huis,’ zei hij.

Das trok zijn wenkbrauw op.

Stinkdier keek weg, frutselde aan zijn staart en zuchtte diep. Hij keek Das aan en zei: ‘Niet iedereen wil een stinkdier.’

Zodra hij deze woorden gefluisterd had, schoot Stinkdier overeind. In één sprong had hij zijn rode koffer van de vloer gepakt. ‘Het spijt me heel erg. Ik schaam me werkelijk heel-heel vreselijk. Tante Lula zei dat ze je had geschreven. Misschien is ze het vergeten? Het lijkt me onwaarschijnlijk, maar het kan toch? Boom-marters doen alles zo vlug. Ik vraag me

af hoe ze onthouden wat ze moeten doen van wat ze zeggen dat ze zouden doen, juist omdat ze zo snel praten. Tante Lula zei tegen me: StinkdierjekanmetDasinmijnbruinrodezandstenenhuisinTwistNoordgaanwonen.Julliezullenhetleukhebben. Enheelheelheelergdikkevriendenworden. Ikga-hemmeteenschrijven.'

Das moest toegeven dat het heel erg als tante Lula klonk.

Bovendien: hij had de brieven niet gelezen.

Bovendien: het bruinrode zandstenen huis wás van tante Lula.

En daarom: was er niets aan te doen.

Maar Stinkdier liep al naar de deur. 'Ik vind ergens anders wel een plek. Je wist niet dat ik kwam.'

Das haalde Stinkdier in en zei precies wat er gezegd moest worden: 'O, ben je dát stinkdier! Kom erin, kom erin! Wat fijn om eindelijk met je kennis te maken!'